	Foren. Ant.	Tilvækst	Medl. Ant.	Tilvækst
1904 ...	35	—	3,650	—
1905 ...	47	12	5,200	1.550
1906 ...	73	26	7,667	2,467
1907 ...	112	39	10,173	2,506
1908 ...	134	22	11,065	892
1909 ...	157	23	11,339	274
1910 ...	174	17	12,022	683
1911 ...	176	2	12,224	302
1912 ...	185	13	14,325	2,101
1913 ...	213	28	17,057	2,732

Endog Kafferne i Sydafrika har sendt Penge til det belgiske Folk. De har solgt deres Æg og Grøntsager for at skaffe Midler hertil. En gammel Negerkvinde, hvis Forfædre var Slaver, gav sin lille Skærv til en engelsk Dame med den Forklaring: Englænderne gav os Frihed, og Belgierne er Englands Venner.

General Freneh, der leder den engelske Armé paa Vestfronten, er Broder til den kendte Valgretsforkæmper, Mrs Despard, Leder af »Kvindernes Frihedsliga« og den første Kvinde, som fængsledes i Holloway paa Grund af Militantisme. Der har i mange Aar været et køligt Forhold mellem de to Søskende, fordi den berømte Hærfører misbilligede Mrs. Despards Demonstrationer og var en Modstander af Kvindevalgret.

Nu har General French nylig været i England, hvor hans første Besøg galdt den gamle Søster, til hvem han sagde: »Vi har ikke set hinanden i mange Aar, fordi jeg ikke syntes om den Sag, du arbejder for. Men nu anerkender jeg dens Berettigelse. Jeg har set Sygeplejerskerne ved Fronten og andre Kvinder under Felttoget — jeg har set deres Arbejde, deres Mod, deres Ansvarsfølelse. Kort sagt: Kvinder har samme Krav paa Valgret som Mænd!«

Krig og offentlig Moral.

De saakaldte Aminierknejper i Berlin blev lukkede af Politiet efter Krigens Udbrud, hvorved ca. 2000 Opvartersker blev brødløse. Disse Pigebørn, der intet havde lært og intet Arbejde kunde faa, blev praktisk taget henviste til at leve deres Liv paa Gader og Stræder.

Omtrent samtidig hermed blev Prostitutionsloven stærkt skærpet. Mens man tidligere løslod en første Gang anmeldt Kvinde med en Advarsel, bliver hun nu øjeblikkelig indskrevet som Prostitueret og sat under Politiets Tilsyn.

Hvor Kvinderne har Valgret.

I de krigsførende europæiske Lande er Flertallet af Soldaternes Hustruer og Børn som Regel henviste til at lide Nød, mens Forsørgeren er ved Fronten, eller de faar i bedste Tilfælde en ringe Understøttelse fra det offentlige, der holder den værste Nød fra Døren. I Australien, hvor Kvinderne i aarevis har haft Valgret, er Forholdet et andet. Enhver gift Soldat skal sende $^2/_6$ af sin rigelige Løning til sin Hustru, hvis hun er barnløs, og $^3/_5$ hvis hun har Børn. Hvis en Soldat mister sin Førlighed i Tjenesten, faar han en Pension paa 18 Kr. pr. Uge og hvis han døer i Tjenesten, faar hans Enke det samme,

Det er en Selvfølge, at en saadan Ordning kun kan træffes i en Stat, hvor Soldatertjenesten er frivillig og velbetalt og Hæren lille i Forhold til Landets Størrelse og Rigdom. Men det er mere end tvivlsomt, om Soldaters Hustruer og Enker vilde have faaet saa betryggede Kaar, hvis de ikke havde været politiske Borgere.

Han: »Vil Du love at blive mig en god og føjelig Hustru?

Hun: Jeg vil hellere love at gøre Dig til en god og føjelig Mand!

Johanne Meyer.

KVINDEVALGRETSBEVÆGELSEN her i Landet har mistet en af sine Pionerer. I Slutningen af 80'erne begyndte der en Agitation for Kvindernes

„Det røde Kors".

Arbejdet ved Fronten og herhjemme.

Uddrag af et Foredrag af Fru Emma Gad, holdt i Københavns Kvindevalgretsforening 17. Februar.

DEN direkte og intensive tagen Del i Krigs-Sygeplejen er af forholdsvis ny Oprindelse, fremstaaet af Kvindernes forandrede Livsvilkaar, som har forøget deres Arbejdsiver og Samfundsfølelse. Jeg kan af min Moders Beretninger huske, at Damernes aktive Virken i vor sidste Krig i 1864 nærmest bestod i at pille Charpi og dernæst at modtage letsaarede Soldater i Hjemmene, og saa naturligvis i at foranstalte Basarer, Lodtrækninger og Koncerter. At Kvinder, Damer — gik ud, hvor Krigen raser og Bomberne falder, at de klædte i en Bomuldskjole, kunde udføre de laveste Hverv, udsatte for Farer og raa mandlig Omgangstone, var den Gang utænkeligt, Nu er det en helt selvfølgelig Tanke. Den er kommet ind i Verden dels ved den almindelig Udvikling, dels gennem Fællesarbejdet i den internationale Forening: Det røde Kors, hvis Hovedopgave er at pleje Saarede i Krigen — Fjender saavel som Landsmænd — men som ogsaa stiller sig til Raadighed i Fredstid ved Masseulykker, Farsoter og almindelig Sygepleje.

Det røde Kors er stiftet i Genf i 1864 af Filantropen Købmand Dunant, der tillige var Banebryder for den internationale officielle Overenskomst om Saaredes og Fangers Behandling, der hedder Genfer-Konventionen. Denne er efterhaanden tiltraadt af saa godt som alle civiliserede Lande og har det røde Kors paa hvid Bund som Fællesmærke; kun i muhameddanske Lande forandres det til en rød Halvmaane.

Efterhaanden dannede der sig i de fleste Lande lokale Dameforeninger, som Regel med Dronninger eller Præsidentfruer i Spidsen; det vidtforgrenede Arbejde bestaar ikke alene i Uddannelse af Sygeplejersker, men ogsaa i Samariterkursus med Afgangseksamen til Hjælp i Ulykkestilfælde, Arbejder-Sanitetskolonner, Tilberedning af Forbindpakker o. m. a.

Interessen for Sagen er i Fredstid noget mere lunken, skønt ingen Livets Kunst er vigtigere end Forberedelsen i Tide. Dette forstaas bedre af nogle Racer end af andre. Et talende Vidnesbyrd herom er i denne Sag Japan, hvis Kejserinde for et Par Aar siden skænkede et Beløb, der svarer til 380,000 Kr., til det røde Kors Virksomhed i Fredstid. I Japan er hvert 35te Menneske Medlem — i Tyskland En af 75 — i Danmark En af 9000.

Det røde Kors danske Afdeling